

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4376/2021
14.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Рњаковић, адвокат из ..., против тужене „Комерцијална банка“ АД Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2511/19 од 16.09.2020. године, у седници одржаној 14.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2511/19 од 16.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 2511/19 од 16.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 1675/18 од 14.11.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да је апсолутно ништава и не производи правно дејство одредба члана 9. ставови 1. и 2. Уговора о кредиту за куповину стамбеног објекта осигураном код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита бр. .. од 19.03.2008. године, који је закључен између тужиоца и тужене. Ставовима другим и трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име неосновано наплаћених трошкова за обраду кредитног захтева исплати износ од 487,50 CHF у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом почев од 19.03.2008. године па до исплате, као и да тужиоцу на име трошкова за премију осигурања исплати износ од 30 CHF и износ од 825 CHF, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 19.03.2008. године до исплате. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 50.643,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 2511/19 од 16.09.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је одлука у складу са правним ставом о дозвољености уговарања трошкова кредита усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, допуњеним на седници Грађанског одељења од 16.09.2021. године, као и са правним ставом о дозвољености уговарања премије осигурања, као обавезе корисника кредита, код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној од 16.09.2021. године, а код утврђења да у предуговорној фази тужилац није био упознат са врстом и висином трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у течај, нити да му је у предуговорној фази јасно предочена обавеза палаћања банци премије осигурања код НКОСК и једнократне накнаде у корист Националне корпорације, исказивањем врсте и висине ових трошкова кредита. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења и стицања без основа поднета је 07.02.2018. године. Вредност предмета спора је 1.342,50 CHF у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (137.619,81 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применим члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић